

Щоб хуторну хандру прогнати,
Один вигадливий Панок
Задумав до себе розумних наскликати
І світом мудрості розбуркати свій куток.
На раду він покликав Кума,
Бо між розумними то був найкращий цвіт:
Він і мовчить розумно, і розумно дума,
Бо знав людей і бачив світ.
Приїхав Кум — і почали судити:
— Отак і так,— Пан каже,— хочу я;
Чи буде бобу решето, скажи ти?
Чи гарна вигадка моя?
— Цікаве діло! Що й казати! —
Промовив Кум.— Гарзд придумав ти;
Хоч не багатечко, а можна назбирати,
Бо дурнями, мовляв, хоч греблю нагати...
Ось нум лічить, чи прийдеться до діла?
Панько Небреха — перша голова,
Вовчок та Мирний — се ще два;
Нечуй та Свистуненко Сила...
— Тю-тю на тебе! — крикнув Пан.-
На біса ти до гурту пхаєш Силу?
Хіба за те, що дорогий жупан?
А от і проминув ти Сліпченка Данилу!
— Цить,— каже Кум,— я не збрешу;
Не торохти, сховай слова завзяті,
Скажу я нищечком, бо піч у хаті...-
Той ухо прихилив, а Кум шу-шу, шу-шу...
— Хіба! — промовив Пан і засміявся.-
Покличемо і Силу, коли так...
Розумний, Куме, ти удався!
Куди не поверни — мастак.-
Як радилися, так і сталось;
Як квіточка, надія розцвіла;
Хоч небагатечко гостей зібралось,

А все ж бесіда гарная була.
Як тихая вода, лились розумні речі
І вимовлялось те, чого ніхто не чув;
І Сила там між ними був —
Скакав, як дурень з печі...

— От тобі й на! — хто-небудь пристидить.-
Розумних кликали і дурня приліпили,
Правенько почали та й покривили...-
Та годі вам, мовчіть!
Тут сила не в тому, що дурень Сила,
А в тім, що гроші — сила.
1892.